

ת"פ 16190/11/16 - איתמר מרקוביץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 16190-11-16 מדינת ישראל נ' מרקוביץ

בפני כבוד השופט עמית פרייז
מבקש/נאשם
נגד
מאשימה
איתמר מרקוביץ ע"י עו"ד עידו רז
מדינת ישראל
ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב האישום מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים ולחילופין מכוח ס' 149(10) לחסד"פ (הגנה מן הצדק).

כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד, בכך שתקף מאבטחת במועצת תל מונד שמנעה ממנו להיכנס לחדר ישיבות במועצה. על פי הנטען, הנאשם דחף את המתלוננת לקיר והיכה בידה במכת אגרוף. למתלוננת נגרמה חבלה בדמות אודם בידה.

ביום 22/2/16 החליטה יחידת תביעות מרכז לסגור את התיק בעניינו של הנאשם בעילה של חוסר ענין לציבור.

ביום 16/3/16 הוגש ערר מטעם המתלוננת על ההחלטה לסגור את התיק. הערר הוגש לשלוחת תביעות נתניה והועבר יחד עם תיק החקירה לסגן ראש יחידת תביעות מרכז.

ביום 3/5/16 נשלחה לנאשם הודעה בדבר הגשת הערר.

ביום 15/8/16 הגיש הנאשם בקשה לשינוי עילת סגירת התיק לחוסר אשמה.

ביום 25/8/16 נשלחה לנאשם תגובה לפיה אין מקום להתייחסות המאשימה לעילת הסגירה בעקבות הגשת הערר והעובדה כי עמדת המאשימה נבחנת שנית.

ביום 3/11/16 הוגש כתב האישום כנגד הנאשם. זאת על פי החלטת סגן ראש יחידת התביעות לעיל ומבלי שהתיק הועבר לפרקליטות.

לטענת ב"כ הנאשם, ההחלטה על הגשת כתב האישום למרות שנסגר קודם לכן התקבלה ע"י יחידת התביעות מבלי שהיתה מוסמכת לכך. זאת מכיוון שסעיף 64(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי ערר על החלטת תובע משטרה לא להעמיד לדין יש להגיש למי מגורמי הפרקליטות המפורטים בסעיף זה.

בבג"ץ 844/86 דותן נ' היועץ הממשלתי לממשלה, נקבע כי לא קיימת מניעה לכך שרשות החקירה או התביעה תשוב ותשקול את החלטתה שלא לפתוח בחקירה או לא להגיש כתב אישום, ללא קשר להגשת ערר ע"י המתלונן. בע"פ 545/98 (ת"א) מדינת ישראל נ' פינקלשטיין, מקרה הדומה לענייננו, חזר בית המשפט על ההלכה אשר נקבע בבג"ץ דותן ונקבע כי "אין זיקה בין זכות הערר של מתלונן והגשת ערר או תוצאותיו לבין היקף סמכותו של תובע, וזה האחרון רשאי להורות על הגשת כתב אישום בניגוד להחלטה קודמת שלו ובלבד שפעל בתום לב עפ"י חובתו המשפטית והציבורית". בע"פ (ת"א) 70114/08 מדינת ישראל נ' גורה, הובהר כי "רק אם הגוף החוקר מחליט שלא להיענות לפניה, או אז היה צריך הנושא לעבור לטיפולו של פרקליט המחוז או מי מטעמו".

לאור המפורט לעיל, עולה כי ההחלטה להגיש כתב אישום לאחר שזה נסגר התקבלה על ידי יחידת התביעות בסמכות. לא היה בהגשת הערר בכדי למנוע מיחידת התביעות לעיין מחדש בהחלטת הסגירה, וניתן אף לומר שטוב עשתה כי בחנה מחדש עמדתה בעקבות הגשת הערר. אם עיון מחדש זה היה מוביל לאי שינוי החלטת הסגירה, היה מקום להצריך את הפרקליטות להיזקק לערר בהתאם להסדר לעיל בחוק סדר הדין הפלילי. מנגד, כאשר העיון מחדש בהחלטה בעקבות הגשת הערר הביא לשינוי עמדת התביעות, לא היה צורך בהעברת העניין להחלטת הפרקליטות.

על כן אני דוחה את הטענה כי בהחלטה על הגשת כתב האישום בעקבות הערר נפל פגם של חוסר סמכות.

בנוסף, ב"כ הנאשם טוען כי על התביעה, כרשות מנהלית, חלה חובה לנמק את החלטותיה גם כאשר חובה זו אינה קבועה באופן מפורש בחוק, אלא מכוח חובת ההנמקה הכללית החלה על רשויות המנהל. לטענת ב"כ הנאשם, היעדר הנמקה פוגע ביכולת לבחון את השיקולים אשר עומדים בבסיס ההחלטה לפתוח את התיק מחדש, מה שפוגע באופן בלתי סביר באפשרות להפעלת ביקורת שיפוטית או ציבורית על החלטת הרשות המנהלית.

מבלי להידרש לשאלה העקרונית בדבר חובת הנמקה לעיל, הרי שבמקרה זה קשה מאד לקבוע כי אי מתן הנמקה מפורטת לנאשם הינו בבחינת פגם, באופן כללי, וככזה המצדיק את ביטולו של כתב האישום בפרט. כאמור, שינוי ההחלטה מסגירת התיק מחוסר עניין לציבור להגשת כתב אישום לא התקבל בעלמא, אלא לאחר הגשת ערר שהוביל את יחידת התביעות לבחינה מחדש של עמדתה. בחינה שכזו תועדה, כעולה מתגובת המאשימה, בתרשומת פנימית. הנאשם מצידו יודע על עצם הגשת הערר, וקיום תהליך הבחינה מחדש, ובהמשך בדבר תוצאתו בדמות הגשת כתב האישום. במצב זה הרושם הוא כי יחידת התביעות פעלה בתום לב עפ"י חובתה המשפטית והציבורית, בהתאם לאמור בע"פ פינקלשטיין לעיל.

על כן, לא סברתי כי העדר הנמקה מפורטת הינו בבחינת פגם המצדיק את ביטול כתב האישום.

לאור כל המפורט לעיל, הבקשה נדחית.

התיק נקבע להקראה ליום 28/10/18 שעה 8:30. ב"כ הנאשם יודיע לנאשם על מועד הדין וחובת התייצבותו.

המזכירות תעביר את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אב התשע"ח, 07 אוגוסט 2018, בלשכה, בהעדר הצדדים.